

JEHAN

Jehan werd geboren as d'n tweede zoon van Hannes Bar en van Stien van Santvoort van café De Linde. Hannes werkte bij Philips in de tuinen en Stien bestierde 't café waar ook fanfare "De Vooruitgang" repeteerde. En 't was daor da Jehan z'n liefde ontdekte vur d'n bugel, 't schoonste instrument van allemaol. En as-ie dan z'n laang noten aan't blaazen was um te oefenen vur de repetitie, en vur d'n ammezuur, dan stond Januske Smeulders, d'n dirigent, buiten te luisteren en dan zee-t-ie: "Heurt toch 's, wa 'ne schonen toon da Jehan hee".

Toen Jehan in dienst moest, ha-t-ie al 'n wapen; zijnen bugel. En zo kwam-ie in 't muziekcors van 't 21e Regiment Infanterie. En wa dejen die; die bliezen arbeidsvitaminen vur de soldaten die met de schup bezig waren aan de loopgraven.

Toen 't muziekcors 'n groot tournee dur Nederland zou gaon maken, waar Jehan z'n eigen zeer op verheugde, brak d'n oorlog uit; 10 mei 1940. Vurlopig geen tournee en vurlopig was 't uit mee de muziek.

Mer nao d'n oorlog toen trouwde Jehan eindelijk mee Marietje Habraken. Zij in d're zelfgemaakten trouwjon, hij in zijne nieuwe slipjas en hij maakte vur haar 'n bruidsboeket mee stephanthis.

Ze kregen 6 kiendjes, en ik ben d'n oudste. Onze vader en ik, we waren 't over verschillende dingen nie zo eens. Mer over één ding toch wel; de liefde vur d'n bugel, 't schoonste instrument van allemaol. Alhoewel ik da natuurlijk mer moeilijk toe kon geven in mijne puberteit. Mer toch was er altijd weer da stom kiepevel as fanfare "De Vooruitgang" dur de straoten trok.

Onze vader en ons moeder die werkten hard. Onze vader werkte in de tuinen vur mensen die 't konden betalen, en 's aovonds dan maakte-n-ie tuinontwerpen. Ik zie nog de grote vellen kalkpapier vur me waarop-ie de beum tekende as gruuin ingekleurde wolken op lichtgruuin gestippeld gras. En 's anderendaags dan ging-ie mee d'n bakfiets weg om die wolken in de grond te zetten.

Mer 's zondags, 's zondags dan kwam zijnen bugel uit de koffer en dan blies-ie z'n laang noten um te oefenen vur de repetitie en vur d'n ammezuur, want fanfare "De Vooruitgang" ging op concours.

En as ze dan terugkwamen van zo'n concours, mee 'n uurste prijs mee promotie of toch op z'n minst 'n goei tweede prijs, dan maakten ze, in lichtelijk beschonken toestand, een muzikale wandeling dur 't dorp. Veurop liep dan Jan Schuts; dur de weeks melkboer, 's zondags tambour-maître. En Jan Schuts die gooide zijne stok mee de zilveren knop nergens zó hoog de lucht in as krek bij ons vur de deur. En terwijl ie 'm opving, gaf-ie ons, klein mannen, 'ne vette knipoog.

Jan Schuts groots, onze vader groots en ikke nog altijd...groots.